

เพชรสีเพลิง

บทที่ 10

ชายหนุ่มผู้มาเยี่ยมเยือนโดยไม่ได้นัดหมายทำให้พรรณรายรู้สึกที่รังสุงแข็งแรงดูปราดเปรี้ยวแคล้วคล่อง ผิวเขาขาวจัดไบหน้าสะอาดที่มีไรหนวดเคราเขียวจางๆ ระบายรอยยิ้มครั้งคราวกับเด็กที่ไม่เคยรู้จักกับความทุกข์ร้อนมาก่อน

“คุณส้มไม่อยู่หรือครับ โอ พระเจ้า” เขาไว้วายแต่สีหน้าระรื่น ดวงตาที่มองหญิงสาวทอประกายแพรวพราย

พรรณรายอดรู้สึกขัดเขินไม่ได้

“ส้มไปสระผมแล้วคงจะเลยไปร้านตัดเสื้อ บางทีอาจจะไปนัดหน้านัดตัวต่อด้วย คงนานละกว่าจะกลับ”

“มายกอด เธอสวยอยู่แล้วจะไปนัดให้มันเป็นอย่างไหนมา”

“ผู้หญิงก็แบบนี้ คุณลองโทรเข้ามือถือเธอซิคะ”

ชายหนุ่มทำตามแต่แล้วก็เบ้หน้า

“มีแต่เสียงบอกให้ฝากข้อความครับ”

“ส้มคงไม่สะดวกกับโทรศัพท์ตอนนี้คะ”

ชิปไตยลงบันไดมาพอดี พอเห็นชายหนุ่มก็ทักทายยินดี

“อ้าวโย... มาถึงที่นี่ได้ยังไง อ้อ จริงชิ เมื่อคืนนี้มาส่งส้มเลยรู้ทางใช่ไหม”

ชายหนุ่มยกมือไหว้ สีหน้าไม่แปลกแยกกับใครสักคน ท่าที่พูดคุยราวกับชิปไตยเป็นญาติสนิท

“สวัสดิ์ครับคุณอา วันนี้ผมว่างก็เลยลองทบทวนความจำทิศทางมาบ้านคุณอาครับ”

“คุณโยธินไม่ได้นัดไว้ ส้มเลยไปข้างนอก ติดต่อก็ไม่ได้คะ”

“อ้าว อย่างนั้นหรือ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้มีจุดหมายอะไร วันหยุดผมว่างก็เลยขับรถมาเรื่อยๆ”

“ถ้าไม่ได้จะไปไหนก็อยู่ก่อนชิ คุยกับคนแก่สักวันจะเป็นไร”

“คุณอาไม่ไปเที่ยวไหนหรือครับ”

“ก็ว่าจะไป” เขามองพรรณรายยิ้มๆ “จะพารายนี้ไปดูหาซื้ออะไรหน่อย”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นก็เชิญเถอะครับ แล้วผมแวะมาใหม่ก็ได้”

“ไม่เป็นไรคะ เราไปกันวันอื่นก็ได้” พรรณรายรีบพูด

“อย่าเลยครับ แล้วผมจะมาใหม่ คราวนี้คงไม่ลืมโทรนัดก่อนแน่ๆ”

เขายกมือไหว้ล่ำลา หากแล้วก็ต้องหันกลับเพราะเสียงตึกๆ ที่ตั้งเป็นจังหวะลงมาตามชั้นบันได บอลสีเข้มลูกหนึ่งกำลังเคลื่อนลงมาในลักษณะกระเด็นกระดอน สูงขึ้นไปทีบันไดชั้นบนสุด ร่วงเปรี้ยวในชุดกางเกงยีนและเสื้อยืดเก่าๆ พอดีตัว มีเป้กระเป๋าย่อมสะพายหลังกระโดดพรวดปราดตามมาดูแล้วก็ขอยเท้าตามลงมา

ชายหนุ่มซันบอลขึ้นมาถือไว้

หญิงสาวหยุดตรงหน้าเขา สีหน้าเจื่อน เมื่อสบตาคนที่ยื่นทำหน้าที่เฝ้าอย่างตำหนิอยู่ใกล้ๆ

“ขอโทษคะ บอลมันหลุดมือ สรจับไม่ทัน”

“ระวังหน่อยชิ” ชิปไตยเสียงเข้ม

“บ้านนี้มีนักบาสด้วย” ชายหนุ่มยิ้มกว้างเห็นฟันขาวเรียบ หลิวตามองแม่สาวน้อยอย่างล้อเลียน

ชิปไตยจำเป็นต้องแนะนำว่า “นี่ลูกสาวคนเล็ก”

หญิงสาวยกมือไหว้

“หวัดดี” ชายหนุ่มทักด้วยรอยยิ้ม “ไม่เห็นเหมือนส้มเลย”

สีหน้าของชิปไตยเปลี่ยนไปทันที ภัสสรเองก็หน้าเจื่อน รู้สึกไม่ชอบผู้ชายร่างสูงคนนี้ขึ้นมาครามครัน

“ขอบอล.....”

“ใครขอ” เขาแก้งยั่ว

ประกายในดวงตากลมดำขลับวาบวับอย่างไม่ยอมลงให้ แต่ก็ไม่กล้าแสดงออกมาต่อหน้าผู้สูงวัยซึ่งทำเสียงเข้มปรามว่า

“พูดกับพี่เขาดีๆ ชิ”

เธอสบตาคนที่ยื่นยิ้มกว้างประจันหน้า สีหน้าเธอเหมือนถูกบังคับให้กินยาขม

“ขอบอลให้สรคะ...”

พรรณรายถามว่า “น้องสรจะไปเล่นบาสกับเพื่อนๆ หรือคะ”

“คะ”

ชายหนุ่มกำลังจะส่งบอลให้ พอได้ยินก็ตัวตึงมือกลับ มือเล็กๆ ที่ยื่นออกมาจะรับจึงต้องรอแก้

“จะไปเล่นบาสที่ไหนจะ พาพี่ไปด้วยคนชิ”

สีหน้าเธอตอบว่า ไม่มีทางหรอก

ชิปไตยพูดอย่างห่างเหินว่า “อย่าไปยุ่งกับเขาเลยโย กลุ่ม

เด็กกะโปโลทั้งนั้น”

โยธินยังยั่วเข้าคนตรงหน้า

“ผมเป็นนักบาสเก้านะ จับลูกบาสแล้วของขึ้น อยากรู้ เล่นใจจะขาดแล้วละ นะๆๆ ขอไปเล่นด้วยคน”

ภัสสรเหลือบมองบิดา สีหน้าเครียดขริบทำให้เธอหน้าเสีย รีบไปโดยถามว่า “โยอยากเล่นบาสจริงๆ หรือ”

“จริงครับ” คนตอบประกายตาระริก

“พี่เขาอยากไปก็พาไปด้วยก็แล้วกัน” รีบไปโดยหันมาสั่ง

ภัสสรยิ้มนิ่ง อีกฝ่ายยิ้มอย่างเป็นต่อ “จะไปกับหรือยังครับ”

สีหน้าขมวดขมิงของบิดาทำให้เธอไม่กล้าปฏิเสธ ยกมือไหว้อย่างจำใจ “งั้นสรไปละคะ” แล้วก็ขยับเดินนำไปนั่งใส่รองเท้า

ร่างสูงล่ำลาผู้สูงวัยแล้วรีบตามมาติดๆ

พรรณรายไต้แต่่มองตาม

ร่างสูงเดินตามร่างเพรียวที่สาวเท้าเร็วลงจากลานหินหน้าบ้าน เหมือนกับอยากจะวิ่งหนีอย่างนึกสนุก เห็นร่างด้านหลังสวมเสื้อยืดกางเกงยีนเก่าๆ พอดีตัว ผมยาวถูกรวบเป็นหางม้าแกว่งไกว ใบหน้าอ่อนใสไร้สีสนับแต่่ม ดูเธอคล้ายเด็กกะโปโลมากกว่าจะเป็นผู้หญิง... ต่างจากหญิงสาวทั้งหลายที่เขาเคยวิ่งไล่อย่างลึบลับ

“ไปรถผมนะ”

“ไม่เอา ไปรถสร”

ชายหนุ่มไม่ฟังเสียง ยกกลไกเล็กๆ ที่ห้อยอยู่กับลูกกุญแจรถขึ้นกด มีเสียงแหลมสั้นๆ ดังขึ้นพร้อมๆ กับไฟรอบตัวรถสว่างวาบ เขาเปิดประตูรถให้

“ลูกบาสบอกว่าจะไปคันนี้”

เธอค้อนเมื่อก้าวเข้าไปนั่งด้วยอาการกระแทกกระทั้น ถ้าลูกบาสไม่บอก พ่อเธอก็ต้องตามมาบอกอยู่ดี.....

“ผมชื่อโยธิน” ชายหนุ่มแก้มหันมาแนะนำตัวเป็นเชิงชวนคุย สีหน้าเขาเจือยิ้มอย่างอารมณ์ดี

เป็นพ่อพวงมาลัย... ภัสสรนึกถึงคำที่พ่อและพี่สาวพูดถึงชายหนุ่ม เสียงถามเหมือนขวางคนทั้งโลก

“พี่สัมผัสขอบคุณหรือเปล่า”

“อะไรนะครับ...” เขาหัวเราะ “ขอบชิต ไม่อย่างนั้นผมจะกล้ามาหาหรือ”

“แต่ทำไมไม่เจอไซ้ใหม่ล่ะ”

“พี่สาวคุณไม่ได้ห็นี่ผมนะ เขาไม่รู้ต่างหากว่าผมจะมา”

“แล้วทำไมไม่นัดกันให้ตีก่อนล่ะคะ”

“ผมไม่ชอบนัดล่วงหน้าหรอกเวลาจะมาหาสาว ก็มันไม่ใช่ธุรกิจอะไรสักหน่อย เจอไม่เจอก็ไม่เป็นไรไม่มีอะไรซีเรียส”

“อ้อ แปลว่าคุณเป็นคนไม่จริงจัง” เธอแก้มว่า

“อะไรนะ...” เขาทำเสียงสูงเจือหัวเราะ

“ก็ไม่ซีเรียสไงคะ”

ชายหนุ่มบ่นว่า “ช่างหาเรื่องว่ากันได้แนบเนียนจังนะ”

มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ชายหนุ่มหยิบขึ้นมาพูด ภัสสรไต้ยีนก็เดาได้ว่าเขากำลังคุยกับปัทมณี

ครู่หนึ่งเขาก็ส่งโทรศัพท์ให้เธอ

ปัทมณีพูดว่า “สร พี่ไม่รู้ว่าคุณโยจะมาก็เลยออกมาเสริมสวย ผ่ากดูแลด้วยนะ อีกสองชั่วโมงก็จะกลับถึงบ้าน”

“คะ พี่สัมผัส แต่ว่าคุณโยตามสรมาจะเล่นบาส สรไม่รับประกันความเสียหายนะคะ”

“แหม พูดเข้า อะไรจะเสียหายจ๊ะ”

“ทุกอย่างเกิดขึ้นได้ตั้งแต่เสียหายเล็กน้อยขึ้นถลอกปอกเปิก จนถึงขั้นรุนแรงแขนหักขาหักคอหัก...”

“น้อยๆ น้อยน้องรัก” ปัทมณีหัวเราะ “ทะนุถนอมให้ดีๆ นะ ถึงแม้ว่าเขาไม่กลายมาเป็นพี่ชายของเธอ แต่เขาก็เป็นลูกชายคนเดียวของคุณลุงบุญยงนะ ถ้าเป็นอะไรไป พ่อเล่นงานเราตายแน่ๆ เลย”

หญิงสาวทำปากย่นเมื่อส่งโทรศัพท์คืนให้หลังจากกล่าวคำล่ำลา ชายหนุ่มรีบไปวางในช่องตรงหน้า

“อยู่กับสาวคนนี้แล้วจะมีอันตรายขนาดนั้นเชียวหรือครับ”

เธอมองเขาอย่างเพ่งพิศ

“คุณชอบพี่สัมผัสไหม”

“อ้าว คราวนี้ไม่ถามว่า สัมชอบผมไหม..แล้วหรือ”

คำพูดและน้ำเสียงของพี่สาวเมื่อครู่ให้คำตอบแก่เธอแล้ว...

“ขอบชิต ผมชอบสัมผัสมาก ไม่อย่างนั้นวันนี้ผมจะมาหรือครับ”

“แล้วจะชอบอีกนานแค่ไหน”

ชายหนุ่มหัวเราะ “อะไร ถามล่วงหน้าไปถึงอนาคตแล้ว..? ทำไมไม่ใจร้อนอย่างนั้น”

ปลายจมูกม่นๆ หันกลับไป นึกในใจว่าถ้าจะมีการเลิกกัน ขอให้ปัทมณีเป็นฝ่ายขอเลิก.....

ภัสสรขอยืมรองเท้าจากเพื่อนให้ชายหนุ่มสวม ถึงมันจะเก่า

และมีกลิ่นชายหนุ่มก็ไม่ปฏิเสธ ถอดรองเท้าหนังเรียบหุรรูราคาแพง ออกโดยไม่ติดออด แล้วเขาก็พาร่างสูงลงไปวิ่งไล่ แย่งลูกบาสกับเธอ และเพื่อนๆ อย่างสนุกสนาน

ครูใหญ่ชายหนุ่มก็มานอนเค้กั้หัวเราะพลางหายใจหอบอยู่ข้างสนาม เปียกเหงื่อไปทั้งร่าง ภัตสรและเพื่อนๆ วิ่งมาก้มมองชยาถามว่า

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“โอ๊ย ผมเพิ่งรู้ว่าตัวเองแก่วันนี้เอง”

“ยังไหวไหมครับ”

“ขอพักประเดี๋ยว” เขาโบกมือให้

“ผมออกเอง ตัวเล่นสองข้างจะได้เท่ากัน” เพื่อนคนหนึ่งพูด

“เด็ก ๆ” วิ่งกลับไปเล่นต่อ ภัตสรที่เป็นฝ่ายตรงข้ามชำเลืองมองแล้ววิ่งตามเพื่อนๆ กลับไป ชายหนุ่มลุกไปนั่งรวมกลุ่มกับ “เด็กอื่นๆ” มองเธออย่างเพลิดเพลิน

เขาเผลอนึกถึงตัวเองในวัยเยาว์ ชีวิตในยามนั้นช่างเรียบง่ายวันๆ หนึ่งนอกจากเรียนแล้วก็ได้แต่สนุกสนานกับเพื่อนๆ เขามีเพื่อนหญิง แต่เป็นความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์สดใส ไม่มีเหล้าและโลกีย์ปะปนเช่นชีวิตในหลายปีที่ผ่านมา

ใบหน้าขาวที่ชุ่มเหงื่อเจือยิ้มมองภัตสรและเพื่อนๆ ชายหญิงวิ่งอยู่ในสนาม พวกเขาสนิทสนมไม่มีอาการถือเนื้อถือตัว ภัตสรต่างกับปภัณรสีลิลลับ เริ่มจากอายุที่ห่างจากพี่สาวถึงห้าปี แล้วยังรูปร่างหน้าตา ท่าทางและนิสัยใจคอที่สัมผัสดูพบเดี๋ยวก็นึกถึงความแตกต่าง

หลายปีมานี้ชายหนุ่มสนิทสนมกับหญิงสาวหลายคน ทุกคนเข้ามาในชีวิตเขาง่ายๆ และก็ผ่านไปง่ายๆ เช่นกัน แต่ไม่มีใครเคยเรียกความรู้สึกและความทรงจำในวัยเยาว์ที่สดใสของเขาขึ้นมา

ภัตสรเป็นคนแรก.....

เธอวิ่งมาเปลี่ยนตัวให้เพื่อนกลับไปเล่น

“เหนื่อยแล้วหรือ”

“เปล่า ให้เพื่อนเล่นบ้าง”

“ผมลงเล่นต่อก็ได้”

“อย่าเลย... ประเดี๋ยวจะหัวใจวายไปเสียก่อน”

“แหม... ดูถูก...”

“ก็ดูถูกนะซิ” นัยตาเธอหัวเราะ “สรไม่ยอมทรมานคุณกลับบ้าน”

“ผมเคยอยู่ในทีมของคณะเรียนนะ”

“สรอยู่นอกทีม เป็นตัวซ้อมให้เพื่อนๆ” เธอมองนาฬิกา “จะกลับไปหาพี่ส้มหรือยังคะ ไปอาบน้ำก่อนไหม”

“จะอาบด้วยกันหรือเปล่า” เขาแก้งยั่ว

หญิงสาวค้อนขยับ

เพื่อนๆ ของเธอตามมาเมื่อตังก้ออาบน้ำกันเสร็จเดินออกมาจากห้องแต่งตัวที่แยกชายหญิง สีหน้าของชยาไม่แจ่มใสตั้งแต่เห็นเธอ พายิธินเข้ามาแนะนำแล้ว ภัตสรสังเกตเห็น แต่ไม่มีเวลาจะทักถาม

เธอร้องทักพึมพอยและสายใจที่เพิ่งปรากฏตัว

“พึม สายใจ ทำไมเพิ่งมาอะ”

“ยังไงๆ ก็มาทันไปดูหนังกันตามที่นัดไว้ละ”

ภัตสรหันมาแนะนำชายหนุ่ม “นี่พี่โยธินเพื่อนของพี่ส้มจะพี่โยคะ นี่พึมกับสายใจ”

สองสาวรีบยกมือไหว้ ภัตสรบอกเพื่อนว่า

“สามารถพี่เขา ประเดี๋ยวพวกเราต้องแชร์ค่าแท็กซี่กันแล้ว”

“จะไปไหนกันครับ ผมขับรถให้ก็ได้”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

ภัตสรรีบปฏิเสธ แต่เพื่อนสาวของเธอเสียงดังกว่า

“หรือคะ ดิฉันจ้ะ”

“พี่โยธินต้องกลับไปหาพี่ส้ม”

“ไม่ต้องไปก็ได้ครับ” โยธินยิ้มรีน

“ต้องซิ พี่ส้มอุตส่าห์จะรีบกลับบ้านมาหาคุณโยธินคะ”

“ผมจะโทรไปบอกเธอว่าไม่ต้องรีบ ไว้พบกันตอนเย็นๆ ค่ำๆ ดีกว่า”

“ไม่ต้องจ้ะ”

ชายหนุ่มหันมายิ้มประจบเพื่อนๆ เธอ “เสียงส่วนใหญ่จะว่ายังไงกันครับ”

สายใจยิ้มยั่วภัตสร “เราสองคนตกลงค่ะ”

“แล้วชยาล่ะ” ชายหนุ่มถาม

ชยาพูดขริมๆ “ยังไงก็ได้ครับ”

“คุณแพ้ย”

ภัตสรหน้ามุ่ม แต่ก็ได้ขยับเคื่องใครจริงจัง

ลึกๆ ในใจเธอก็พอใจอยู่เหมือนกัน.....